

[Pürschel.]

sig skyldig i fra Fagforeningsledelsens Side Landet over! Et Medlem af dette Ting har jo været med til at etablere en Strejke, en ulovlig Strejke imod et Skib med et Hagekors. Det var givet, at med Fagforeningernes Indstilling, med Læren om Nævningesuveræniteten maatte et Nævningekollegium, der for største Delen bestod af Fagforeningsmedlemmer, komme til en Frikendelse i denne Sag. Den paagældende Forsvarer, der jo er en af de store Nævningeaktører, havde derfor let Spil, da han plæderede paa Frifindelse. Man gjorde det ud fra en formel Betragtning, som for mig er indlysende urigtig. Det, som man ved den paagældende Straffelovsbestemmelse vil sikre, er, at det Nationalitetsmærke, som et Folk nu vælger sig, og som Danmark naturligvis ikke har nogen som helst Ret til at kritisere, respekteres her i Landet. Det er det, der skal sikres. Paa det Tidspunkt, hvor denne Forhaanelse af det fremmede Mærke fandt Sted, vøjede dette Mærke fra Gesandtskabet her i Byen, fra Konsulater Landet over, det var bekendt for hele Offentligheden, at der var givet Ordre til, at alle tyske Skibe skulde føre dette Flag. Man kan ikke ønske sig et mere anerkendt Nationalitetsmærke, end det var. Det havde Krav paa Respekt. Udenrigsministeriet mente det, Justitsministeriet mente det, Retsformanden syntes at mene det samme; Forsvareren mente det ikke, han plæderede paa Nævningesuveræniteten, og han kaldte paa Fagforeningsagitationen, og han sejrede. Og saaledes gik en Mand frikendt ud, frikendt for en ganske klar Lovovertrædelse. Det er ikke første Gang, at det er sket ved Nævningeting her i Landet, det er sket Masser af Gange i Udlandet, men ingen kan være i Tvivl om, at hver Gang det sker, rokkes der ved Retsbevidstheden i Folket, og saa undergraves Nævningeinstitutionen. Jeg ser det for saa vidt uden Sorg, som jeg, som sagt, betragter det som en Ulykke for dansk Retspleje, at vi har denne Institution.

Man oplevede i en Sag, som er ved at blive afsluttet i disse Timer, at der blev afsagt to Nævningekendelser, om hvilke Retsformanden bemærkede til Nævningeformanden: De er paa det rene med, at de to Kendelser strider mod hinanden? — hvortil Nævningeformanden venligt svarede: Ja, det er vi fuldstændig klar over! Jeg indrømmer, at herved er jo en af de Anker, man tidligere rettede mod Nævningeinstitutionen, nemlig at man fik de modstridende Kendelser forskellige Steder i

Landet, paa en heldig Maade imødegaaet; nu faar man dem ogsaa ved samme Ting, og endda ved samme Serie af Nævningekendelser! Et Regeringsblad betegner dette som den højere Nævningelogik — jeg skal ikke gøre Forsøg paa at trænge ind i det.

De Kendelser, som en afsagt, siden vi fik den nye Straffelov, viser for mig, at jeg havde Ret, naar jeg i sin Tid advarede imod den Tro, at man ved at gennemføre den nye Straffelov og imødekomme nogle af de Stemninger, som de ivrige Nævningetilhængere førte frem, vilde sikre sig en større Respekt for Loven hos Nævningerne. Jeg lægger her som tidligere i meget væsentlig Grad Ansvar for det, der sker, paa de Sagførere, der optræder som Forsvarere. Naar man hører en i øvrigt vel anset københavnsk Overretssagfører staa frem for Nævningetinget og sige: I gamle Dage, under den strenge Straffelov, frikendte man for Fosterfordrivelse; nu har man sat Straffen ned, og det er vel ikke Meningen, at den mildere Straffelov skal føre til, at man nu bliver straffet strengere — ja, saa tager man sig jo til Hovedet og siger: Hvor er det muligt, at en Jurist tør paatage sig Ansvar for at vildlede Nævningerne i en saadan Grad, som det her er Tilfældet?

Det, der skete ved Straffeloven paa dette Punkt, var jo, at man sagde: De Straffelovsbestemmelser, vi har, er forældede paa dette Punkt, de er for strenge, de stemmer ikke med Nutidens Opfattelse; det er derfor forstaaeligt, at Nævningerne reagerer derimod og kommer til Frifindelse. Saa gør man fra Lovgivningsmagtens Side dette, at man nedsætter Straffen, efter min Mening alt for meget. Man skaber mildere Regler for derved at bringe Loven i Overensstemmelse med Nutidens Opfattelse, og saa staa en Sagfører op og siger: I skal ikke bryde jer om, at det endnu staa i Loven, at det skal straffes, det er selvfølgelig Meningen, at det skal være strafrit, ligesom det har været tidligere — thi saaledes kan det, der er sagt, jo oversættes.

Jeg siger, at dette er undergravende for Retsbevidstheden. Jeg fremhæver som en straalende Modsetning hertil et tidligere Medlem af dette Ting, Overretssagfører Jessen, som under en Nævningesag, der drejede sig om den Moder, der havde dræbt sit aandssvage Barn, modstod Fristelsen til at paastaa Frifindelse, skønt det utvivlsomt havde været let at kalde paa Nævningernes Medlidenhed og faa gennemført en Frifindelse. Han havde Respekten for Loven, og han sagde: Der kan ikke i denne Sag paastaas Frifindelse. Derved bidrog